

AYNA AYNA SÖYLE BANA

Yılın son günü bugün. Siz yapar mısınız bilmem. Ben her 31 Aralıkta bir bilanço yaparım. Geçen sene hedeflediklerimin ne kadarını gerçekleştirmişim. Neleri başarıp nerelerde eksik kalmışım. Hatalarım neler?

Eksiklerim listesinin başında Düzce Yiğilca-Bolu Kıbrısık projesi izlenim yazısı geliyor. Beni sarsan ölümler olmuş yılın son 3 ayında.43 senelik dostumun annesinin Alzheimer hastalığı nedeniyle bakımevine konuşunu yaşamışım. Sonumu düşünmüşüm. Bir türlü elim yazmaya gitmemiş, içimin derinliklerinin bir yerinde tespih böceği gibi dertop olup kalmışım. Mazeret değil bu, yazımı yazmam gerek.

Yiğilca-Kıbrısık projesini geriye dönüp anımsayınca 3 çocuk öne çıktı belleğimde. Parmak kaldırıp bizi anlat dediler, bizi mutlaka anlat.

Saniye ile Zuhâl'i Düzce Orhangazi PİO'da tanıdım. İkisi de 8.sınıftalar. OKS'ye hazırlanmaları gerekiyor. Varlarını yoklarını ortaya koymaları gerek, kurtuluşları okumakta. Adımın Ayfer olduğundan nasıl eminsem, bundan da o kadar eminim.

Soruyorum:

"Kızlar, nasıl çok çalışıyor musunuz OKS için?"

Başlarını öne eğip yere bakmaya başlıyorlar.

"Ne oldu? Çalışmıyor musunuz yoksa?"

Zuhâl, daha konuşkan,o başlıyor ilk anlatmaya.

Öğretmen olmak istiyordum ben. Olamam ama.OKS için sınav kitabı gerekiyor. Bizim paramız yok. Babam Bulgaristan da çalışıyor. Çok borcumuz var. Yılda iki kez geliyor. Bir seviniyorum ki gelince sorma. Düğün dernek olmuş gibi oluyor. Her gelişinde biraz biraz borçlarını ödüyor. Eğer borçlarını bitirebilirse söz verdi bana test kitabı alacak. Ama o zamana kadar sınav olur biter değil mi Ayfer Abla?

Kütüphanenize OKS sınav hazırlık kitapları getirdik, diyorum bir ümit.

"Bize sıra gelmez ki o kitaplardan çalışmak için", diyorlar ikisi bir ağızdan.

Gelir, gelir diye cesaret vermeye çalışıyorum. İnançsız gözlerle bakıyorlar.

Saniye yavaşça başını kaldırıyor.

"Biliyor musun Ayfer Abla, ben her gece gözümü yumduğumda nasıl düş kurarım?"

Bilmiyorum, anlat bakalım.

"Her gece gözümü yumduğumda hemşire olurum ben. Beyaz önlük, beyaz kep giyerim. Eğilirim usulca hastamın başını okşarım. Hep iyi davranırım hastalarım. Hiç kızmam. Yoksa sen melek misin, diye sorarlar bana. Ah, bir okuyabilseydim de hemşire olabilseydim. Bunu çok isterdim. Ama anamgil okutmayacakmış beni."

Neden ama neden diye soruyorum, sesim isyanlı.

"Okursam televole kızları gibi olur, car car onlara konuşmuşum abuk subuk. Oramı buramı açar, başlarına bela olurmuşum."

Annen baban ikisi de aynı fikirde mi?

"Yok, babam bir şey demiyor. Esas anam diyor, okuma diye. Gel evde tarlada bana yardım et, diyor"

Sözlerini tamamlar tamamlamaz sessiz hıçkırıklarla katıla katıla ağlamaya başlıyor. Zuhale de ona sarılıyor, o da başlıyor ağlamaya.

"Hiç ne kadar okumak istediğini, hemşirelik düşünüyü annene anlattın mı?", diye soruyorum.

Hem hıçkırıyor hem başıyla olumsuzluyor sorumu. Nihayet sesine kavuştuğunda neden okumak istediğini açıklıyor.

"Ah, okusam, ah bir okuyabilsem! Çalıştığım hastahaneye yakın bir ev tutabilsem de anamı da o eve alabilsem. Artık tarlada çalışmasa. Biliyor musun babamın ağabeyi her şeyi elimizden aldı. Eskiden daha iyi durumdaydık biz. Belki okuyabilirdim o zaman. Anam da yıllarla hizmetçi oldu amcamlara ama sonunda onlar yağ bal içindeler, biz hep ona buna fındık topluyoruz. Ellerimiz hep yara."

Bak diyorum en yumuşacık sesimle. Engeller aşılacak içindir. Sen ilk engelde pes etmeyi seçersen olmaz. Daha annenle konuşmayı bile denememişin. Anneler evlatlarının mutsuz olmasını hiç isterler mi? Sen yüreğini açmazsan, bana konuştuğun gibi konuşmazsan, nereden bilsin seni bu kadar üzdüğünü? Nereden bilsin hemşire olup, onu rahat ettirmek istediğini? Nereden bilsin okumak için kavrulduğunu?"

Yürüyün benle diyorum.İkisi de tıptış tıptış peşime düşüyor. Tuvalete götürüyorum onları; orada büyük bir ayna var. Geçiyoruz aynanın karşısına. Ben ne dersem yüksek sesle, inanarak, andımızı söylemiş gibi kararlı tekrar edeceksiniz tamam mı?

"Tamam", diyorlar hayret ve kuşkuyla.

"Ben güçlüyüm.", diye başlıyorum.

"Ben güçlüyüm" diye alçak perdeden tekrar ediyorlar.

Daha gür bir ses bekliyorum, diyorum ve yeni cümlemi söylüyorum.

"İstersem ve çalışırsam her engeli aşarım"

Bu kez güçleniyor sesleri, dikiliyor omuzları.

Ben OKS sınavını kazanıp okuyacağım. Ben güçlüyüm."

Bu cümleyi yinelerken gürlüyorlar.

Başa dönüp iki kez daha tekrarlıyoruz. Artık gözlerinin içi gülüyor.

Son olarak endişe etmemelerini yalnızca çalışmalarını istiyorum. Kazanın siz yeter. Kazanırsanız ne yapıp edip annenizi ikna ederim. Alır Hüseyin Hoca'yı gelirim otururum kapınızın önünde. Eninde sonunda gönderirler siz merak etmeyin.

Bir sevinç, pür sevinç ayrılıyorlar yanımdan.

Gece eğlence var. Önce ödül töreni yapılıyor, sonra Buz Devri filmi başlıyor. Filmı seyrederken yanıma Ferman oturuyor. Ferman 3.sınıf öğrencisi, cin gibi. Kara kaşları, kara gözleri ferman yazdırır sanki onun için söylenmiş. Bitip tükenmez bir neşe ve bıcırıtı içinde. Konuşan çocuğu bayılırım da hiç bu kadar cıvıdayanını görmemiştım.

"Hayvan sever misin?" diye soruyor ansızın.

Severim diyorum. Evde bir kedimiz var.

"Benim de Alam vardı" diyor. Gözleri karayelin getirdiği bulutlar gibi.

Alam da kedi miydi?

"Yok, abla. Danaydı o dana. Burnumu burnuna sürterdim. Hiç birşeycik demezdi. Yalardı beni. Peşim sıra her yere gelirdi."

Ne oldu Alam'a? Hastalandı mı?

"Yok abla. Hiç hastalanır mı? Çok iyi bakıyordum. Kestiler onu. Kesmeyin ne olur dedimse de dinlemediler, kestiler. Dedem öldü. Günahları varsa Alam'ın olsun diye kestiler onu. Benim Alam'ın hiçbir günahı yoktu. Hayra kesilirmiş. Adetmiş. Hiç böyle hayır duydun mu abla? Ben de dedemin ölümüne hiç üzülüyorum işte. Hem de hiç. Ama Alam'a hala üzülüyorum, hep üzülüyorum."

Ne söylesem diye ince eleyip, sık dokurken o an geçip gidiverdi. Cıvıdadı yine eskisi gibi filme bakıp.

Ben cıvıdayamadım, hala düşünüyorum, görüyorsunuz.

Eğlence bitince yatakhanelerimize çekildik. Gece hazırlığını bitirip tam yatmıştık ki kapı güm güm çalındı. O gün tanışmadığım bir kız.

"Ayfer Abla'yı arıyorum", dedi.

Benim dedim. Elime bir kağıt tutuşturdu. Sekize katlanmış bir defter yaprağı.

"Bunu Saniye yolladı", dedi.

Kendisi niye vermedi, diye sordum.

"Utanmış."

Son söz olarak mektubu sunuyorum.

Hepinize iyilikler, güzelliklerle dolu, çocuklara umut olmayı sürdüreceğiniz bir yeni yıl diliyorum.

Yazar
Ayfer Gürdal ÜNAL

İLKYAR - İlköğretim Okullarına Yardım Vakfı
E-posta... : ilkyar@ilkyar.org.tr

Son Güncelleme... : [Ali YILMAZ](#)
İLKYAR izlenimlerindeki ve arşivlerdeki
resimler izinsiz kullanılamaz.